

CUGETARI DIN SCHOPENHAUER

**** Umanitățile — expresiune foarte dreaptă pentru a arăta studiul scriitorilor antichității, căci prin ei școlarul începe să redevină om, strabătând într-o lume încă pură de toate schimonosirile evului mediu și al romantismului... Să nu vî chipuiți că înțelepciunea voastră modernă o să poată vre-odată să înlocuească această bărbătească inițiere. Nu sunteți, ca Grecii și Romanii, ființe libere prin naștere, fiți independenți ai naturii, sunteți mai întâi fiți, moștenitori nebunii grosolane a evului mediu, a înșelăciunii rușinoase a clerului și a cavaleriei, jumătate putere brutală, jumătate neghioabă vanitate. Și una și alta să dispară, n-o să fiți mai siguri pe picioarele voastre, căci, fără studiul celor vechi, limbuția voastră este destinată să degeneze în limbuție vulgară și în netedă filistinerie.**

**** Religiiunile sunt necesare poporului și sunt pentru el o bine-facere nestimată. Chiar când vor să se opună progresului, și umanității în cunoașterea adevărului, trebuie a le îndepărta cu tot respectul posibil. Dar a cere ca un mare spirit, un Goethe, un Shakespeare, să primească cu convingere *impliciter bona fide et sensu proprio*, dogmele unei religii oarecari, este ca și a cere unui gigant să încalțe pantoful unui pitic.**

**** Pentru a împlânzi sufletele barbare și a le întoarce de la nedreptate și cruzime, nu e adevărul care e folosit: căci ele nu pot să-l înțeleagă; dar e eroarea, un basm, o parabolă. De aci necesitatea de a învăța o credință pozitivă.**

**** De câte ori un om moare, o lume dispăre: lumea pe care o purta în capul său; cu cât capul este inteligent, cu atât această lume este distinctă, clară, importantă și vastă, și cu atât mai spăimântătoare este dispariția lui. Cu animalul este o mizerabilă rapsodie sau o schiță a lumii care dispăre.**

**** Cele-lalte părți ale lumii au mai-muțe; Europa are Francezii. Asta se compensează.**

**** A lăsa să apară mânia și ura în vorbe și pe față, asta e nefolositor, periculos, imprudent, ridicol, ordinar. Nu trebuie să se trădeze mânia sau ura de cât prin acte. Animalele cu sânge rece sunt singurele care au venin.**

Tradus de S. din OLTEA.

MULTUMIREA INTRECE BOGĂȚIA

După acest proverb, acela care are șapte fete, e mai fericit de cât acela care are 15.000 lei de rentă, pentru că cine are această sumă, dorește în tot-d'a-una de a avea mai mult, pe când acela care are șapte fete, în genere nu dorește să aibă mai multe. HELDEL.

Anunțăm cu plăcere începerea colaborației la «Foia Populară» a simpaticului scriitor umoristic, talentatul Teleor.

D'asemenea, pregătim pe onorații noștri cititori pentru No. viitor, care va avea un sumar neîntrecut de bogat, conținând, între altele, și o năvălă a M. S. Reginei, purtând titlu «Lumina Lunii» tradusă de d. Ilie Ighel Deleanu.

CONVORBIRI FEMININE

Mărturisesc că, numai grație stăruinței amabilului director al acestei publicații, m'am hotărât ca, pentru fie-care număr, să dau doamnelor și domnișoarelor cititoare a acestei interesante reviste, o scurtă convorbire asupra *noutăților de modă și menaj*, ce le-ar putea interesa.

Ași dori să stau mai mult la vorbă cu niște persoane atât de inteligente și distinse ca cititoarele unei reviste enciclopedice, dar ocupațiunile zilnice d'abea îmi vor permite să spun și aceste câte-va palavre — une-ori, nu fără modestie, folositoare.

Sesonul de toamnă are toate șansele de a se prelungi, pentru plăcerea tuturor. Domnii au destule ocupații: clubul și cafeneaua; politica cu întrunirile ei. Mai cu seamă politica, ce se desfășură în acest seson, e destul de distractivă. Pentru noi, femeile, grija casei și a noastră e iarăși o distracție, care, devine cu atât mai plăcută, cu cât o variem.

Înainte de a începe a da în fie-care număr câte un sfat, care poate va profita unora din onoratele cititoare, trebuie să vorbesc, — și aceasta mai mult pentru dd. bărbați — ceva despre *coquetărie* și *eleganță*.

Sunt unii cari au o foarte greșită idee asupra îmbrăcămintei unei femei, ei numesc *cochetărie* ceea ce ar trebui să numească *bun simț*, și conduc, prin teoriile lor absurde, pe femei la o neglijare complectă a eului lor.

Natura a creat, domnilor bărbați, pe femei în niște condițiuni [cu totul altele ca pe D-voastră. Și dacă natura ne-a deosebit așa de mult de D-voastră, apoi legile, regulamentele și moravurile ne-au depărtat și mai mult de bărbați, ne-au desemnat ca pe niște obiecte de lux și atracțiune.

Societatea ne-a cerut să o desfășăm; prin tradiție am căpătat această misiune. Ei bine, cum ne-am îndeplini rolul, dacă am lăsa într-o neglijare complectă toaleta noastră? O femeie, cât de frumoasă, însă prost și fără gust îmbrăcată, e ca o pânză de un mare maestru care nu e pusă în ramă, sau într-o ramă de cel mai rău gust.

În menaj, mai cu seamă în menaj, e de datoria chiar a bărbatului, când are o femeie mai nepăsătoare, a o încuraja, a o îndemna în a se îmbrăca bine. A, admit un lucru, și aci sunt perfect de acord cu D-voastră, Domnilor bărbați, că femeia adevărată de casă se poate îmbrăca efîn, nepretențios și elegant. Aci toamă am vrut să ajung: că între eleganță și coquetărie e diferență, o diferență care sare în ochi la prima vedere, și care se judecă și după dauna ce ea aduce pungei.

Femea elegantă e aceea care, pe lângă toate calitățile sale: cinste, frumusețe, inteligență, creștere, mai adaogă și pe aceea a estetice, a bunei înfățișări, în vreme ce femeia cochetă caută a acoperi din lipsurile calităților, prin o estravaganță bătătoare la ochi.

Prin urmare, domnilor bărbați, nu mai fiți absurzi.

OLYMPIA.

SCRIITORI MARI STREINI

CHARLES BAUDELAIRE

Născut la Paris în 1821, el este autorul mult cunoscutelor poeme sub titlul «*Les fleurs du mal*». Ca poet este unul din gustații de tinerile generațiuni, puțin mistice, dar în ori-ce cas nu afară din cale de simbolist.

Critic distins, scriitor într'un gen cu totul nou și cam escentric, a mai publicat o serie de volume printre care se pot cita mai de seamă: «*L'art romantique, Curiosités esthétiques, Gordon Pym, Eureka, Histoires extraordinaires, Nouvelles histoires extraordinaires*». Aceste trei din urmă serii sunt în genul lui Edgar Poe, cunoscutul autor al escentricelor nuvele «*Povești extraordinare*».

Trăind o viață nu toamă imbelșugată, având de suferit multe neajunsuri de la contemporanii săi, geloși de un așa mare talent, el a murit la 1867.

Iată una din poeziile sale în traducere românească.

RECULEGERE
(CH. BAUDELAIRE)

Fii cuminte-a mea durere, cată a te liniști,
Tu doriai să vie seara; iată o 'n blânde adieri,
Cum încinge c'un vâl negru, codrul, munții și câmpii;
Unora le-aduce pace, altor — jale și dureri.

Si pe cînd toți muritorii, duși de oarbele plăceri,
Își culeg cîinți deșarte în petreceri și orgii,
Necurmata mea durere, fugi de ei — și'n mîngieri
Vino de'mi întinde mîna, să putem de ei fugi.

O, privește cum pier anii, strînși în haine demodate
Sus, pe bolta înstelată a albastrului senin!
Cum răsar din fund de ape — surzînd păreri de rău.

Iată soarele se stinge sub castelele arcate,
Si ca giugiul lung străbate Orientul clar, divin,
O, ascultă-a mea durere, noaptea neagră-n mersul său.

BALSAMO

SERATA LITERARA

Pentru ridicarea unui monument la mormîntul poetului Traian Demetrescu.

— Corespondență specială de la trimisul nostru —

În seara de 18 Octombrie 1898, s'a dat la teatrul Teodorini, din Craiova, o serată, care a avut mare succes.

La început d. Radu D. Rosetti ținu o cuvîntare, spunîndu-ne de ce este și d-sa între cei cari au luat inițiativa ridicării monumentului, fiindcă, o dată, plimbându-se în Bucuresci cu Traian, vorbeau de toate și de moarte. Atunci Traian i-a zis: «dac'oi muri, să nu mă lăsați fără monument». Dar, dac'oi da eu «or

tul popei» înaintea ta? «Atunci ți-l vom face noi». D. Rosetti ți-a ținut promisiunea. După aceasta a făcut reflecții asupra românilor cari n'au răspuns — după cum se aștepta — la apelul făcut de comitetul de inițiativă. A mai spus că, acum un an, s'a făcut un alt apel «și, din cele cinci milioane de Români, nu s'a primit de la unul nici cinci parale». Mulțumind celor cari au venit și mai cu seamă unei clase de la liceul «Carol I», — clasa VII, — termină zicând: «Se vede c'asa a fost dat, ca și monumentul să i-l ridice tot sërăci», și la 1 Mai viitor să fiți cu toții la mormânt, ca să-l inaugurăm.

După d-sa, artistul Ioan I. Livescu a ținut o cuvântare despre «Poesie», arătând pe scurt influența ce-a avut-o poesia asupra popoarelor. Istoriceste, ne convinge că poesia a fost aceea care a condus pe cei năpăstuiți la învingere. Poesia a făcut să triumfeze libertatea, și tot poesia a făcut să se nobilizeze sufletele oamenilor.

Marseillesa a sguduit, ca de un curent puternic, întregul popor frances, întocmai ca și «Deșteaptă-te Române» al lui Andrei Mureșeanu, care a pus în mișcare pentru ideile naționale întreaga suflare românească.

D-nul Tache Policrat, conferențiar al Ateneului Craiovean, vorbește, în câte-va cuvinte, despre Traian Demetrescu, din care citește articolul «Foame» — publicat deja de «Foaia Populară». — Apoi, d. Radu D. Rosetti, revine și citește «13 Mai și Corbi», de Traian Demetrescu.

Partea I a se termină cu «Invocation de Faust» (Gounod), cântată de d. C. Petrescu, un tînăr și excelent artist A fost bisat.

*

În partea II-a, d-ra Aneta Constantinescu spune monologul «Biletul», apoi cunoscuta vioristă, d-ra Valerie Pohl, cântă, cu fermecătoru-i arcuș, «Balade et Polonaise» (Vieutemps). Despre densa se pot repeta, cu drept cuvânt, aceste câte-va cuvinte: «Densa posedă tehnică perfectă și întâmpină toate greutățile cu o ușurință într'adevăr surprinzătoare. Se prezintă, cu farmecul etății sale de nouăsprezece ani, într'un mod simplu și corect, și jocul ei, de o cumpătate elegantă, se impune îndată auditorului. Se simte într'însa artista de rasă». Așa e! Cine a auzit-o nu poate a nu rămâne uimit la sunetele — la melodiele — ce vioara-i scoate prin ajutorul arcușului său minunat.... Ultimele acorduri s'au înecat în valuri de aplauze...

Apoi fratele lui Traian, — d. N. Demetrescu-Radu — a declamat «Sërăci», duioasele versuri ale lui T. Demetrescu.

A doua parte a încheiat-o d-nul C. Petrescu, cântând «Măndruliță de la munte» (G. Ștefănescu) și «După fragi și după mure» (Paraschiv). Acest tînăr a captivat publicul prin timbrul dulce al vocii sale și prin esactitatea bucatilor produse.

Partea III-a o începe d-nul Vittorio Arimondi — celebrul bariton — cântând «I due Granatieri» (Schumann), cu vocea-i puternică. Terminând cu Marseillesa — în italianește — a entusiasm publicul, iar artistul a fost nevoit s'o mai repete înc'odată.

Serata s'a încheiat cu «Barbu Lăutaru», șansonetă de Alexandri, executată de d-nul I. Anestin — bătrânul și mult talentat artist comic, care a secerat, ca întotdeauna, mii de aplauze.

Această serată a reușit, de alt-fel, și materialicește de minune.

Numărul din «Foaia Populară» pe care l'ați consacrat memoriei lui Traian Demetrescu, s'a vîndut aci în sute de exemplare. A produs o deosebită impresie asupra craiovenilor.

OLTEANU.

EPIGRAMA

EDECURI

Și erau la berărie:
Mese, scaune, pocale,
Cornuri, crenvirșți, ementaluri
Și... Nea Luca Carageale.

TELEOR

ANECDOTE MILITARE

** În timpul când Napoleon forma pentru frate-său regatul Westfaliei, luă și o bucată de pământ a unui prințisor oare-care.

Acesta veni să reclame la Împărat.

— Tot ce pot să vă fac, este o despăgubire, zise Împăratul. Voiți să vă dau un comandament?

— Nu, vreaș să-mi înapoiăț pământul.

— Atunci facem război, îl luă Napoleon peste picior, rîzînd. Statul Alteței voastre are 3 soldați.

** Malek, vizir al Califului Mosthudi, căștigând o bătălie asupra grecilor și făcînd prizonier pe regele acestor din urmă, îi chemă în cortul său și-l întrebă:

— Cum vreți să te tratez?

— Dacă faci război ca un împărat, răspunse regele, dă-mi libertatea; dacă-l faci ca măcelar, omoară-mă.

Vizirul îi dete drumul.

** În ajutorul unei bătălii, mareșalul Villars scrisese soției sale: «În curînd voiți începe lupta; trimite-mi pe fiu-meu, care sper să-mi fie de mare ajutor».

Tînărul Villars fu expedit, dar nu sosi pe câmpul de luptă, de oare-ce era un fricos și jumătate.

Mareșalul, furios, scrisese înc'odată soției sale: «Te-am rugat să-mi trimieți copilul meu și mi l'ai trimes pe-al D-tale».

** Aghiotantul mareșalului Boufflers fu sculat într-o dimineață pe la 5 ore, când i se spuse că mareșalul este plecat deja pe câmp, călare.

— Cum, și eu dorm? Închideți perdeaua, căci sunt nevrednic să văd ziua, mormăi somnolosul, întorcîndu-se pe partea cea-l'altă.

CRAIUL NOPTII

Adorm în valuri albe
Argint și cântec clar,
Și zînele ros albe
Admiră 'n heleș'ee
Din nimbul de lactee
Luceafărul polar.

În jurul meu te caut
Craii noii ești din val,
Doinind încet din flaut...
Și'n cântecele sumbre,
Plutind prin miș de umbră,
În sunet de caval.

Pe corzi de aur calde
Răsună hymnul trist,
Și ploaea de smaralde
În jurul tău scîntee,
Ca nimbul de lactee
Pun cer de ametist.

Doinesc aprinse unde
Sub vîl însîngerat,
Și noaptea se ascunde;
Iar cântul nopții geme —
Și plînge în poeme,
Poemul înserat.

Pe valurile ninse
Căzut-ai florî de nea,
Și corzile întinse
Răsună în penumbră,
Iar noaptea e mai sumbră,
Plîngînd mai trist și ea.

Ah! nopțile de vară,
Cu sfîntul lor poez,
În farmec de ghitară
Așa de mult ne 'mbată
Cînd luna se arată
Din blondele alei.

Răsună plînsul verei
Și basmul fermecat...
Ah, trist feciorul seret,
Ornat cu miș de bande,
În ploaea de ghirlande,
Doinind încet te cat.

Și zînele din ape
Se strîng sub 'naltul val,
Cu umede pleoape,
Se stinge 'n nor de umbră,
Feciorul nopții sumbre
Pe note de caval.

LUCIA N. MANDREA.

UN SFAT PE SĂPTĂMÂNĂ

Cum se ia untul de ricină mai ușor. — Se dă pacientului dosa necesară de unt de ricină, amestecată cu o egală cantitate de vin alb bun, pe care trebuie s'o bea dintr'odată. I se dă imediat în urmă o mică cantitate de vin curat. Cu această metodă untul de ricină nu e nici de cum ne plăcut de luat.